

Той истърси кърпата съ черешитѣ и се хванѣ за челото. Дълго време стоя тъй.

— Боленъ си, боленъ си, Кандовъ! попушнѣ си той безнадежно; — боленъ си, братко мой, търси си лѣкъ на главата, бай Вертере.

И той завървѣ пакъ несъзнателно.

— Да, лѣкъ, лѣкъ, радикаленъ лѣкъ! повтаряше си той... Но какво? физическа болѣсть да бѣше... Но тая рана е въ душата... Не се гори съ нажежено желязо. Що? да ли да не се посвѣтвамъ съ пловдивскій докторъ? Лѣкаритѣ сѣ такива, не само за тѣлеснитѣ недъзи, но и за душевнитѣ... Това е истина явна, като день... Жално, че тука нѣма психиатри специалисти... Защото азъ съмъ лудъ, да, лудъ... Сѣ едно, и при тоя... Нѣкой съвѣтъ, кой знай, могъ да получѣ — и да не бѣде безъ полза... Да... Нека се възползувамъ отъ случая, Нищо не губѣж... Но друго трудно: трѣба исповѣдъ прѣдъ доктора... Трѣба да станѣ смѣшенъ... Не, невъзможно... Цо другъ начинъ трѣба...

И той се заухти по посока на кѣщата, дѣто се бѣше спрѣлъ пловдивскиятъ докторъ.

XXIII.

ЛѢКЪТЪ.

Когато се спрѣ прѣдъ вратата му, Кандовъ си избриса пота отъ лицето, па почука.

— Entrez! извика се отъ вътрѣ.

Той влѣзе. Прѣдъ него стоеше докторътъ, човѣкъ около четирийсетъ годишенъ, високъ, но слабо сложенъ, съ продънено, блѣдно и мършаво лице, съ два рѣдки бакенбарди и съ хитро проническо изражение въ погледа. Той бѣше по жилетъ, и сбираше вещитѣ си въ единъ джамаданъ, очевидно, готвѣше се да трѣгне. Той бѣше испратилъ Лалка и нѣмаше вече работа тука.